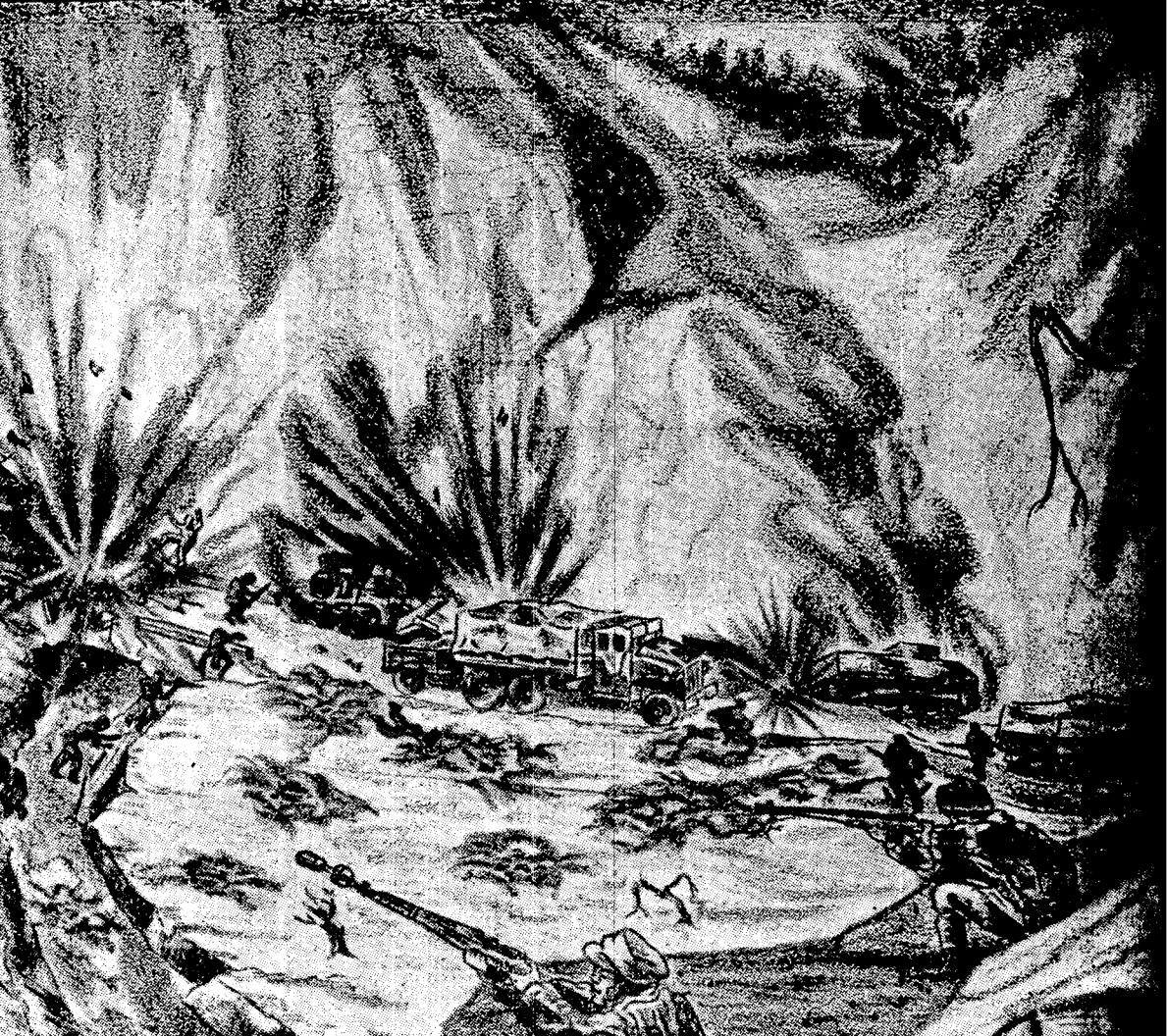

מלחמה

מִיּוֹר נ. פֶּרְאֵלִישׁ

סְתוֹךְ "Combat Forces Journal" יָנוּאֵר, 1953

בליל ה־29 לחודש נתקבלה בגדוד ה־503 הוראה לנוער לאחור (לסגת). על רגימנט־הרגלים ה־9 הוטל לנוע בראש, לפלס את הדרך ולהחזיק ב־פאות" הפירצה שהובקעה. אותה שעה תבצענה שאר יחידות הדיביזיה את נסיגתן. אח"כ יחליף אגד־הלהימה הרגימנטלי ה־23 (אשר היה מורכב מרגימנט־הרגלים ה־23, מגדוד ארטילריית־השדה ה־15, ממספר טנקים, מיחידות הנשק האבטומטי של הארטילריה הנ"מ, ומיחידות־מסופחות אחרות) את הרגימנט ה־9 וילחום כמאסף. על יחידת טנקים בריטית היה להילחם צפונה מסאנצ'ון, בדרך־האספקה־הראשית, עד הפגישה בכוחותיה של הדיביזיה ה־2, הבאים דרומה.

משך כל ליל ה־29 היה גדוד 503 יורה בסייעו ליחידות הדיביזיוניות ונפגע, מדי־פעם, באש נשק־קל של האויב ובפצצות־מרגמה. למחרת, המשיך הגדוד לירות במשך

ה־503

מצאתי במרכז־ניהול־אש של גדוד ארטילריית־שדה ה־503 כמפקח על משימת־אש, כאשר הודיעונו כי

הסינים הקימו מחסום לרוחבה של דרך־האספקה־הראשית של הדיביזיה השנייה.

— "ומה בכך", חשבנו. "יישלחו למקום כמה טנקים ופלוגת רגלים ויחסלו את "הקוץ" המרגיז הזה תוך שעות ספורות".

זה היה בבוקר ב־20 לנובמבר 1950. הסינים פתחו באור־פנסיבה שלהם ופרצו דרך שורות הדרום־קוריאניים באגפה הימני של הדיביזיה. הם פגעו קשות ברגימנט־הרגלים ה־9 ואת המכה הרגישו גם רגימנט־הרגלים ה־23 וה־38. אף על פי כן סבר מטה־הדיביזיה שלנו כי יש אפשרות לעצור את הסינים — עד אשר נודע לו כי היחידות בשני האגפים היו בנסיגה וכי הדיביזיה השנייה כותרה.

כל היום — לרוב בסיוע למאמץ של פריצת „מחסום הדרך“. אגב אורחא: נתגלה כי מכשול זה מוחזק ע"י אויב גדול המחופר בשני צדי הדרך שמתפתל במעבר בין הרים, כ־2 מילין דרומית לעמדותינו.

מגדוד 503 נשלח קת"ק למקום המחסום כדי לבקר את האש בשביל היחידות המבקשות לפרוץ. הוא חזר קרוב לצהרי היום והסביר כי הוחלף ע"י קת"ק מגדוד-

שדה אחר. ומכאן ועד לאמצע אחר-צהריים לא נתבקשנו עוד לירות למחסום.

כנראה הועילו יריותינו במקצת, כיון שבמשך כל היום הרגשנו בתנועתה המתחדשת-ונפסקת חליפות של השדרה שעברה ליד עמדותינו. עתה נודע לנו כי מפקדת הדיביזיה עברה במקום, כשבעקבותיה נעות שאר היחידות ושמפקדת הארטילריה הדיביזיונית החלה לעבור אף היא. פרוש הדבר היה כי בקרוב עמדנו אף אנו, לסגור את החנות" ולצאת לדרך הנסיגה.

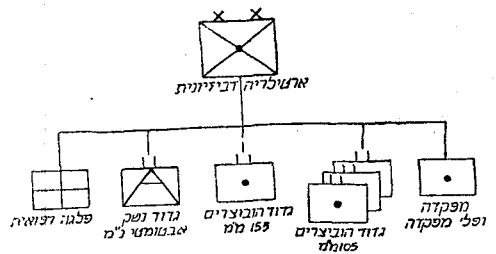
ד אגנו למה שיקרה בבוא הליל. אילו פעלנו לפי התכנית המתוית בפקודה, היה עלינו להתחיל בתנועה בעד לשטח מחסום-הדרך עם רדת החשיכה. נידונו כמה תכניות חליפין: טייס של צבא-היבשה עשוי היה לסייר ולתור אחרי דרך אחרת; ואז יכולנו לתכנן השחתתם של הציוד וההימוש הכבדים, באם יהא בכך צורך, כדי להש" תמש בדרך ההיא. או שיכולנו לתכנן ארגונו של גדוד רגלים מגדוד מהנדסי-השדה ומשני גדודי ארטילריה-שדה ולפלס לעצמנו דרך ברגל במידה שלא יימצא נתיב- חליפין ודרך-האספקה-הראשית תסגר בטרם נצליח לעבור בה. כן יכולנו לשלוח קבוצת סיור ולראות אם הדרך העו" ברת את סינאנצ' עודנה פתוחה (לא ידענו כי בו ברגע היה אגד-הלחימה הרגימנטלי ה־23 — שצריך היה לשמש לנו כמאסף — נע דרומה לאורך אותה דרך מבלי לפגוש באף חייל אויב). לבסוף, יכולנו להשמיד את כל כלי- הרכב שלנו ואת שאר הציוד שאינו ניתן לטילטול-בידיים ולצאת דרך הגבעות.

לדין זה לא היו כל תוצאות — מחוץ להחלטה לפעול לפי תכנית הדיביזיה. צפיתי שעומדת להתרחש פורענות ועל-כן הכינותי את עצמי לעמוד בפניה כמיטב יכולתי. הלצתי את נעלי החדשות, נעלתי את הווג הישן ביותר — אותן נעלי-קרב הנוחות ביותר — מילאתי את כיסי בגרביים נקיים וארזתי תרמיל לשעת-הירום ובו מנות-קרב ותח" מושת נשק קל.

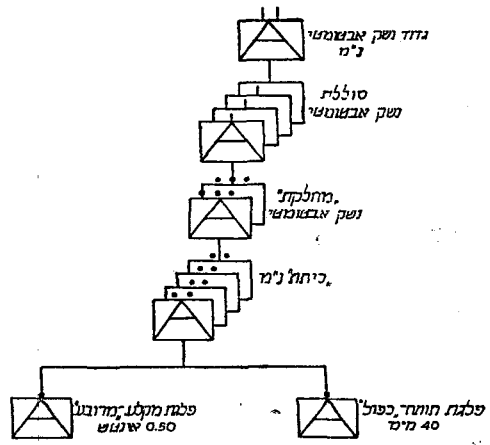
בשעות המאוחרות של צהרי אותו יום, יתכן ובשעה 1700, נפגשו בגדוד ארטילריה-השדה ה־38 וגדוד מהנדסי- השדה ה־2 בסמוך לעמדתנו כדי להמתין שם לבוא תורם להצטרף אל השדרה. פקודת סדר-המסע קבעה את מקומם אחרינו. מפקד הגדוד שלנו יצא על מנת להיעוד עם מפקדי הגדודים האלה ולשוחח עמהם.

מ מש בדמדומי הערב, משעבר על-פנינו לאיטו קצתו של גדוד-הארטילריה ה־37, פתחנו במסע הצטרפנו לשדרה. וזה היה סדר-המסע בתחומי הגדוד שלנו: סוללת ב', סוללת מפקדה, סוללת ג', וסוללת א'. בעקבותיה של סוללת א' נע גדוד ארטילריה-השדה ה־38. צות מרכז-

מבנה הגוף הארטילרי (ארטילריה דיביזיונית) בידיעות רגלים של צבא ארצות הברית

כל גדוד הוביצרים (הן 105 מ"מ והן 155 מ"מ) כולל 3 סוללות בנות 6 הוביצרים כל-אחת; ובסך- הכל 18 הוביצרים בגדוד. בארטילריה הדיביזיונית ישנם איפוא, 18 הוביצרים בני 155 מ"מ, ו־54 בני 105 מ"מ. ההוביצרים נגדרים ע"י משאיות-גוררות. גדוד הנשק-האבטומטי הנגד-מטוסי כולל 4 סול- לות. בכל סוללה 2 „מחלקות“ הכוללות 4 „כיתות“ כל אחת. בכל „כיתה“ פלגה אחת של תותחני-מ"מ בני 40 מ"מ — ואחת של מקלעים כבדים בני 0.50 אינש. התותחים בני 40 מ"מ הם „כפולים“ (דהיינו, 2 קנים הניתנים להפעלה בבת אחת). המקלעים הכבדים בני 0.50 אינש הם „מרובעים“ (דהיינו, 4 קנים הני- תנים להפעלה בבת אחת). הגדוד מונה, איפוא, 32 כלים מכל סוג, ובפירוט 64 קנים בני 40 מ"מ ו־128 קנים בני 0.50 אינש. כל הכלים הם בעלי-היסע- עצמי; הגדוד קולל, איפוא, 64 כלי-רכב נושאים.

ה ע ר ה : סבלת גדוד הנ"מ אינה מראה יחידות מנהלתיות, כגון: יחידות מפקדה, רפואה, תחמושת והחזקה. ואף לא יחידות קשר ומודיעין.

יחזול-האש שלי נע בשתי משאיות, בתוך שדרתה של סוללת-המפקדה.

משעברנו מיל וחצי, בקירוב, נעצרה השדרה ולא זזה עוד. נסיתי להתקשר באלחוט עם הסמג"ד, שהיה מוליך את השדרה אך לא קיבלתי תשובה. כן נסיתי לדבר עם אחת מתחנות-האלחוט שבראש השדרה אך גם כאן עלו מאמצי בתחום. ירדתי מהמכונית. על אנשי (פרט לנהגים) פקדתי לתפוש עמדה באגפים ואילו אני עצמי פניתי לעבר ראש השדרה כדי לראות מהו שעצר אותנו.

באור שהופץ ע"י בקתה בוערת בצד הדרך השגחתי במפקד סוללת המפקדה. הוא שמע את קריאתי באלחוט לפני דקות מספר אך לא היה בידו להשיב משום שמונע הגיפ נתקלקל. הוא אמר כי סוללה ב' הותקפה כנראה משני צדיה וכמעט שחוסלה. הסתכלנו על סביבותנו והבחננו בסמל הראשון של סוללה ב' ובכמה אנשים בכלי הרכב האחרון. חקרתי את הסמל הראשון אך לא היה בידו להאיר את המצב יותר משהאירו כל-ירכב שבער במעלה הדרך.

בחנו בתשומת-לב את הדרך ואת השטח המואר בלהבו-תיה של משאית בוערת אך לא יכולנו להבחין בפעילות כל-שהיא ואף לא לשמוע כל רעש. החלטנו לנסות לנוע. הסמל הראשון של סוללת א' הגיע את מכוניתו קדימה וכל השדרה החלה מזדחלת אחרי. משהתדמנו כ-20—30 מטרים השגחנו בדמות מוצלת האצה לקראתנו במעלה הדרך ופולטת צעקות היסטריות בלתי-מובנות. זה היה החובש של הסוללה ב'.

לדבריו, הותקפה הסוללה לפתע פתאום משני צדדי הדרך. נפגעו ללא תקנה הגוררים — זה הגע בראש וזה המשמש כמאסף — אשר גררו הוביצרים בני 155 מ"מ, והאויב הסתער על השדרה והרג או שבה את כל האנשים. החובש לא ידע אם נמלט עוד משהו מלבדו. לסינים היו מקלעים; ונפלו לידיהם מטול-ירקיטות, מר-גמות וכלי-נשק אחרים. כל אלה היו מוצבים בחפירות משני צדי הדרך. לא היה כל זכר לחיל-הרגלים שלנו, אשר נועד להחזיק בדרך לצורך תנועת כוחותינו.

בדיונונו מאחר שהיה להם נסיון קרבי של חיל-הרגלים. הצעה זו נתקבלה על דעתו של מג"ד 38 על כן הורה לי ולסמג"ד שלו כי נעבור לאורך השדרה ונחפש את המג"ד של אותו גדוד. החילונו ממלאים את פקודתו אך משהת-קדמנו מרחק-מה הטילו המרגמות הסיניות מחסום-אש בדרך שלפנינו. שמענו את קול נפץ הפצצות הראשונות על הדרך, על כן תפשונו מחסה בתעלה וחיכינו עד אשר התפוצצו כל הפצצות. קרבנו גרמה לנו אי-נוחיות. החלטנו כי כבר מאוחר מדי בשביל לצאת לחיפוש מפקד גדוד מהנדסי-השדה כיון שנראה היה כי עוד מעט ונותרת. מרגמות האויב המשיכו לירות בעצמה הולכת וגוברת. תרועות חצוצרה היו מפלחות את חשכת-הליל ובעת שחלו הפוגות באש המונחת הגיע אל אוזנינו מרחוק קול צחוקם ודיבורם של הסינים.

מג"ד 38, המג"ד שלי ואני ערכנו סיור לראש השדרה כדי לראות אם ישנה אפשרות כל-שהיא להניעה. משהגענו לקו הקידמי הבחנו בכל-ירכב שבור בפאה הימנית של הדרך ואחת מהמשאיות שלנו שנעצרה באמצע הדרך. משהגענו לכל-ירכב אלה, הגדלנו את הרוחיים בינינו, באופן שמג"ד 38 היה במרכז, בין שתי המכוניות; המג"ד שלי בצד הימני של הכביש ואני עצמי נמצאתי בפאתו השמאלית. קצהו של רכס, המקביל לכביש עד לנקודה זו, פנה לעבר הכביש; בריחוק-מה נמצאה שחת-פצצה וערוץ יבש פנה לעבר שמאל.

בעוד אנו עומדים כה מסתכלים ומאזינים, נפתחה עלינו אש מקלע משוחתת-הפצצה ורסיסים היכו במשאית, ליד ראשי. כמה חלקיקי פלדה זעירים חדרו לגשר של אפי וכדורי-מקלע לחץ את סנטרי וגרם לו כויה. השתטחתי על הקרקע והתחלתי זוחל אחורנית. פגשתי במג"ד שלי שאמר לי כי מג"ד 38 מת.

בשעת נסיגתנו שמענו קולות מתחפרים ברכס שמי-מיננו. בחשבי כי היו אלה אנשינו אנו, צעקתי: "מיהו החופר שם?" לא היתה כל תשובה. חזרתי על השאלה פעמים או שלוש אך גם זאת בלי תשובה. ואז ידענו את אשר קרה. הסינים היו במרחק 40 מטר בלבד מאתנו.

א ש"מרגמות אויב היתה קוצרת צעיר כבד. כל-ירכב התחמשת בערו באש בראש השדרה ובסופה והכביש נחסם חלקית בכמה מקומות. נראה היה כי נאלץ ללחום כאן — כשהאויב מחזיק בשטח הגישה משני צדי הכביש ושלושת גדודינו פזורים למטה בשדרה אחת ארוכה.

חצוצרות צווחו על סביבותנו, שמענו קול צהלת סוסים. הצעתי כי נפעיל את ההוביצרים בני 155 מ"מ מעל לשדרה ואל תוך הסינים המתחפרים על הרכס. מפקד הגדוד קיבל את ההצעה; היתה זו הפעם האחרונה שראיתי. מפקד סוללה ג' הציב את אחד ההוביצרים שלו בעמדת

ד ומה כי בהתקדמות יהיה משום מעשה-איולת. הלכתי אל קצה השדרה עד אשר מצאתי את מפקד הגדוד. העמדתי אותו על המצב והוא החליט כי יש למצוא את מפקד גדוד ארטילריית-השדה ה-38 ולדון עמו על המצב. הוצעה הצעה כי נשמיד את הציוד שלנו וכי נלחם כרגלים, אך הסמג"ד של הגדוד ה-38 התנגד לכך. הוא ביקש מאת המג"ד שלו כי תנוחת אש ישירה על הגבעות שבאגף השמאלי שלנו. המג"ד הסכים לכך וההוביצרים בני 105 מ"מ החלו "נובחים" אל תוך החשכה. משהו הציע כי נשתף אף את נציגי גדוד-מהנדסי-השדה

יריה ולויטננט אחד מסוללה א' פנה לאחור כדי להביא את כל ארבעת הכלים הנ"מ האבטומטיים. היו אלה שני תותחנים "כפולים" בני 40 מ"מ רכובים על מרכבי סנקים קלים (M-19) שני מקלעים "מרובעים" בקליבר 0.50 אינץש על כלירכב זחליים למחצה (M-16) שלהתי כמה אנשים לאבטחתו של ההוביצר והתחלתי יורה בו מעל לשדרה אל הרכס, כשאני מכונן את הכלי אל עמודות האויב תוך כדי כינון קנה ישרי אחרי כל פגז ופגז. כשירינו את הפגז השלישי, או הרביעי, השיב האויב ממטול הרקטות ("בווקה") שנפלידו. הקלע פגע במגן הכלי שלנו, גרם נזק למנגנון ההגבהה והציוד, עבר את המגן ושסף את ראשו של התותחן מס' 1.

התקרבו ובאו כלירכב הנ"מ האבטומטי. הצבעתי על מקלע אויב במעביר המים הווריתי לתותחן שעל ה-M-19 הראשון להנחית עליו אש. תותחני כלי הנ"מ האבטומטיים האחרים פתחו באש על עמודות האויב שלאורך הרכס. כאשר התותחנים שיתקו את המקלע שבמעביר המים, התקרבו אליו בזהירות ומצאנו ששה סינים הרוגים ומקלע מישן, מתוצרת יפנית. לאחר מכן הסתכלתי בגופה המונחת על אם הדרך ומצאתי כי היה זה מג"ד 38. הוא היה עדיין חי. עטפוהו בשמיכות והתחלנו לחפש אמבולנס בסביבה. מיכלי תחמושת ודלק המשיכו להתפוצץ. בכליר הרכב לא ניתן למצוא מבטח. סקרתי את סביבותי וחשבתי: "אין טעם לנסות להמנע מפגיעה". התפללתי בלבי והמ"שכתי לנוע.

משלא מצאתי אמבולנס שאלתי כמה אנשים מה קרה את החובשים. מישו אמר כי אחד החובשים נפגע; האחרים היו "אי שם" ומטפלים בפצועים. חדלתי לחפש וחזרתי כדי לעזור לאנשים להניח את הקולונל לאחר מיכלי הרכב. אותו חייל שעזבתיו עם הקולונל כבר מצא מי שיעזור לו והניח את הקולונל על אחד מה-M-19.

לכתי עד אל ראש השדרה שלא וזה אף סנטימטר מהרגע שעזבתה. נאספו שם שלושה או ארבעה קצינים צוערים ואמרתי להם להניע קדימה M-19 אחד, אחריו כמה כלירכב קלים עם פצועים ואחריהם M-16 כמה כלירכב קלים נוספים וכן הלאה עד אשר ינוע הכל. על הרובאים היה לחפות על האנשים.

זירותי את נהגו של ה-M-19 המוליך והווריתי לתותחן להשיב על כל אש אויב שמקורה ניתן לאיכון. הרובאים קיבלו הוראה לירות לכל מטרות הניתנות לגילוי ובאם לא תיראנה המטרות, לירות בכיוון גס אל הרכסים והעמדות האויבות. הוטל על כל אחד ואחד לעורר הרבה רעש. ידענו כי אי אפשר היה עוד להתגבגב (מאחר שהאויב כבר ידע על קיומנו) ושהרעש והיריות יעודדו את רוחנו. ה-M-19 המוליך נע לאטו לארכה של הדרך. במקום

הצר, בחציית מעביר המים כוסתה הדרך באש אויב וכליר רכב שבור עצר את השדרה. מספר צעדים מאותה נקודה נעצרה משאית ואי אפשר היה למצוא את נהגה. מתנדב אחד קפץ אל תוך המשאית כדי לעקוף את הרכב השבור אולם צרור מקלע פגע בו והוא צנח על המושב.

איני זוכר מאומה ממה שקרה זמן מה לאחר מכן. אחר כך סיפרו לי כי עליתי לתא הנהג של המשאית והסעתיה דרך "צוארי הבקבוק". מכל מקום, הצלחנו לנטרל כל שהוא את אש האויב בנקודה זו כך שכ"כ 30-40 משאיות וארבעות כלירכב של הנ"מ האבטומטיים היו נעים דרומה לאורך הדרך.

רבים היו החיילים שביצעו מעשי גבורה בעת הקרב העז. סמל המחלקת המבצעים של גדוד 503 (כעת לויטננט שנתמנה לקצונה בשדה המערכה) ניטרל מקלע אויב ע"י כך שירה בו בקרבין שלו, שכוון לאש אבטומטית. מעמדה חשופה וכך איפשר לחיילים אחרים להציל מספר פצועים. חייל אחר ממרכז ניהול האש של גדודנו, מוין ב"בווקה", יצא לשתק שני מקלעים שהיו "מגרפים" את השדרה אנפילדית. הוא נפצע בפעולתו זו אך הוציא את שני המקלעים מכלל פעולה.

אחרים, שזהותם לא נודעה — ואשר גבורת מעשיהם לא נתמטטה ע"י כך — הריהם מתים עתה, או נמצאים בשבי הסינים. והרי מעשהו של אחד מחיילי סוללה א', מקלע שהיה מוצב במדרון גבעה במרחק כ"כ 40 מטר מאיתנו היה יורה אנפילדית בכליר הרכב שלנו ובאנשים שבתעלה בצד הדרך. חייל אמיץ זה חמק בחשכה מאחורי המקלען האויב, לפת את כלירנשקו והטילו בראש אויבו. הסיני המהומם קפץ על רגליו ונעלם מעבר לקיר הרכס כשהוא מלווה ברד כדורים של אנשינו אנו שהיו עוקבים אחר ההתרחשות, אולם החייל שלנו לא חזר עוד.

התקדמנו בקצב שבלולים וקשה היה לקיים את תנועת כליר הרכב, היינו מקללים, מתחננים, מאיימים ולעתים אף דוחפים אותם בידים. לאחר תזוזתו של כליר הרכב המוליך היו האחרים נעים בעקבותיו. אולם, קרוב יותר לעורף השדרה היו כליר הרכב נעצרים במקומות אשר בהם היתה הדרך חסומה ע"י משאיות שהתהפכו או ששקעו בבואן, סנקים שיצאו מכלל פעולה, כלי ארטילריה, או מלכודות סנקים הזרועות לכל ארכה של הדרך. לפעמים נאלצו החיילים למשות מהבזק כלירכב ששקעו ולהעמידם שוב על הדרך.

המשכנו לקדם את השדרה, משאפסו כוחותי טיפסתי על כליר הרכב הסמוך ביותר ונסעתי עד אשר ההלפתי כוח. לפרקים היו האנשים ההולכים משגיחים בגיפם, או משאית עזובים, שנראו כבמצב טוב והיו מנסים להתניעם. לעתים

היתה ההצלחה מאירה להם פנים ואז יכול היה מספר גדול יותר של חיילים לנסוע.

אף על פי שהתרחקה ממקום מחסום־הדרך עדיין היתה השדרה נתונה לתצפיתו של האויב ולאש מכל הסוגים הבאה מהשטח הנישא שבשני האגפים גם יחד, הרובאים — והתותחנים של כלי־הרכב הנ"מ — השיבו אש מיד וסבלו גו אבידות מעטות מקרב רצוף זה שנמשך לכל אורכו של הקטע הבא, בן 8 המילין.

כשפנינו בעיקול הדרך הגענו לפסגת גבעה המשקיפה על עיירה קטנה. ניתן היה לראות כי האויב היה מחויק בעיירה בעצמה ניכרת ונראה כי איאלו כוחות ידידותיים מהדרום היו נלחמים למען השתלט על הדרך אשר שם. קרב־האש התגעש בחימה, קליעים נותבים עפו לכל עבר. במהרה החלו יורים גם בנו. האנשים התפורו ותפשו מחפה בעוד שכלי־הרכב הסתתרו מאחורי מצוק לשם הגנה בפני אש האויב.

קראתי את הקצינים להתיעצות קצרה כדי להכריע את אשר עלינו לעשות כעת. היתה לי מפה אך לא נמצא אצ"ל כל פנס. מישהו הוציא כמה גפרורים וצייתית ובתאורה פרימיטיבית זו עיינו במפה מתחת למעיל עד אשר כבה האור. קבענו כיוון התקדמות למקרה שנצטרך לגוע בגבעות; הודענו זאת לכולם.

כאן נתעוררה הבעיה מה לעשות בפצועים שאינם יכיר לים ללכת. הנהגים נשאלו אם הם מוכנים לנסות ולהסיע את הפצועים דרך העיירה. מרביתם הביעו נכונותם לכך ובמהרה נמצאו די נהגים להובילם של כל כלי־הרכב. הפצועים המסוגלים ללכת — כ־100 חיילים ושלושה קצינים — נשאלו אם יש ברצונם לחצות את העיירה או להגיע בדרך הקצרה ביותר לסונצ'ון אשר לפי השערתנו היתה במרחק של 10 מילין (למעשה, כפי שנוכחתי לאחר מכן היה המרחק כ־20 מילין). לבסוף הוחלט לשלוח עם הפצועים משמר של שני קצינים ומספר אנשים דרך העיירה, כליזוי לנהגים. כל האחריים נועדו ללכת דרך הגבעות לסונצ'ון.

היה זה זמן רב לאחר חצות כאשר יצאנו לדרךנו. פנינו מזרחה כדי לעקוף את העיירה, כשאנו נעים במדרון לאורך פסגת גבעה מכוסה חורשה דלילה. התקדמנו במהירות המכסימלית בכפור הלילה החזק עד למאוד. רוב הזמן התקדמנו במעלה הגבעות ואני נאלצתי להשתדל ליק את ערדלי הגומי שלי מאחר שהם הקשו על ההליכה. תוך כדי ההליכה הגיע אל אוזנינו רעש המנועים של מכונית־ארטילרית הנ"מ האבטומטית. כאשר הללו נכנסו לעיירה, שמענו קרב־אש קצר ועז ולאחר מכן את קולו של מנוע מכונית אחת בלבד כשהיא אצה דרומה. הקצין

שהוליך את שדרת המכוניות סיפר אחר כך את אשר קרה אותם.

השדרה הגיעה לגשר על נחל קטן במרכז העיירה ונוכחה כי הגשר חסום ע"י M-16 אשר נעזב שם לפני כן כאשר תותח נ"ט שבר את אחד מגלגליו הקידמיים. משמאלו של הגשר היה מעבר־צדדי, וכמה חיילים תפשו עמדות־יריה בו ומסביב לגשר. הם היו „מבלים בנעימים" — כפי שתיארו זאת — בהדפם בזו אחר זו הסתערויות של סינים וצפון־קוריאניים מהבתים הסמוכים. פלגה זעיר רה זו כללה תורכים, דרום־קוריאניים, ואמריקאיים — לבנים וכושיים גם יחד. זה היה אותו קרב־אש אשר ראינוהו מהגבעה.

כאשר ה־M-19 המוליך הגיע למעבר־הצדדי פתח האויב בהסתערות מחודשת. אחד מחיילי האויב גח לצריח של ה־M-16 שעל הגשר, בקוותו, כנראה, לכוון את המקלעים המרובעים בני קליבר 50. אל תוך חיילי האו"ם. תת־קצין (Warrant Officer) כושי אחד, אשר אמר לאחר מכן כי מימיו לא זרק רמון, הטיל 2 רמונים אל תוך הצריח המרוחק ממנו כ־30 מטר והוציא מכלל פעולה הן את הצריח והן את המקלעים. תותחי אויב, המוסתרים בחשכה שמסביב, הסבו אבידות קשות לכלי־הרכב שלנו. מכונית אחת בלבד פילסה לה דרך במעבר־הצדדי, היתה זה ה־M-19 המוליך אשר בו שכב הקולונל הפצוע, מעוטף וקשור כדי שלא יקפא עד מות ולא יפול. רבים מן האנשי שים נמלטו ברגל והגיעו עדינו אך רוב הפצועים אשר לא היו מסוגלים ללכת נספו או נפלו בשבי האויב.

בינתיים עלתה הקבוצה בה נמצאתי על גבעה המשקיפה על העיירה. לפתע פתאום גפתחה עלינו אש — לפי המשוער אש ממקלעי 50. אינטש. האש ודאי שלא היתה ידידותית, אולם לא נודע לנו עד כה אם היה זה אויב או לא. האש פורתנו בשטח ומקצת האנשים תפשו מחסה בעוד שאחרים הסתלקו מיד.

ההתקדמות היתה קשה מאוד. במקומות מסוימים היה המדרון כה תלול, עד כי נאלצנו להיאחו בעצים קטנים כדי להימנע מנפילה או מגלישה בשיפוע. פעם אף נסינו לנוח קמעה אולם, הטמפרטורה היתה כה נמוכה שנוכחתי במהרה כי אנו עלולים לקפוא מקור. על כן העירותי את כולם והמשכנו בדרךנו.

בעלות השחר נמצאנו הרחק בגבעות המשקיפות על העיירה ויכולנו לראות את הנעשה שם. לא הצלחנו לראות אלא כמה מחיילי האויב, מספר אורחים, סוסים וכמה גיפים רוסיים.

המשכנו במסע שלנו. בסמוך לצהרי היום הגענו למקום המשקיף על חיבורו אל הנהר טה־דונג של נחל קטן יור

הר, כ־15 מילין ממחוז־הפצנו. התעכבנו כאן ודנו במצב. מטוס AT 6 „מוסקיטו“* של חיל־האוויר טס מעל לרא־שינו. פשטתי את הפרקה** שלי. הפכתיה לצדה הלבן ואותתי בה כדי להפנות את תשומת לבו של הטייס. המטוס הנמך טוס, חג מסביב והתרחק. מאוחר יותר, חשו לעזור־תנו מטוסיו של גדוד 503.

בעת מנוחתנו ליד צומת הנהר ראינו חיילים ההולכים בכבודת בכיוון צפון־מערב בכביש, כמה אלפי מטרים מזרחה מאתנו. נראה היה כי הם לבושים מדים אמריקאיים אולם היו רחוק מכדי שנוכל לזהותם בבירור, כך שלא עזבנו את מסתורנו עד אשר נעלמו. כשעה לאחר מכן ראינום שוב דרומית מהמקום בו גילינום לראשונה. הפעם הכרנו כי הם אמריקאיים על כן קראנו להם והכינו להם בהורשה עד אשר קרבו אלינו.

התנספות קבוצה זו אלינו הגבירה את עצמתנו עד כדי 200 איש בקירוב. ארגנו אבטחה אגפית ועורפית. מינינו סמל ראשון (רס"פ). מעתה המשכנו ללכת, דרך הרים ובקעות, אולם באופן מאורגן ומאובטח יותר. בהרנו בדרך הנוחה ביותר כדי לחסוך כוח וזמן, כשהפצועים הולכים בראש ואחריהם שאר האנשים בצמדים. לבסוף הגענו לנהר טה־דונג. האפשרות האחת להצותו היתה לצלחו ברגל. גושי קרח צפו על פני המים וקרח קשה חישיק את גדות הנהר. אף על פי כן עברנו את הנהר ברגל, שקועים במים עד המתנים, כ־40 מטרים

* „מוסקיטו“, בחיל האוויר של ארה"ב — מטוס שתפ־קידו לבלוש אחרי מטרות־קרע ולכוון את המהלומות מן האויר.
** לבוש עליון באלסקה ובסיביר. לפעמים היה עשוי עורות. עתה, הפרקה היא חולצה ארוכה עשויה צמר ובעלת ברדס.

במים קרים. הקרקעית הסלעית של הנהל לא נתנה מעמד יציב דר־הצורך לרגלים והזרם כמעט שסחפנו.

כשהגענו לגדה השנייה, יצאנו לשדה־אורז יבש ורחב ידיים, זרוע אלומות קש־אורז. הקימונו מדורות ויבשנו את הגרבים, המכנסים והנעלים. כשאנו עסוקים כה במלאכת־היבוש, טס מעל לראשנו מטוס קל ואני הכרתי את הטייס מגדוד 503. הוא חג וסקר את השטח בחפשו, כנראה, מקום לגחות. ערכתי סיור בוק ומצאתי כי ע"י פינויים של גושי־הסלע מהתל שעל שפת הנהר נוכל להכין שדה נחיתה בשביל המטוס.

עבדנו במרץ ותוך דקות ספורות נחת המטוס כשהוא טעון שתי תיבות מנות־קרב ומיכל מ־שתיה בן 5 גלרי נים. שני הפצועים באופן חמור — דרום־קוריאני ואמרי־קאי — הועברו למטוס והטייס המריא. לאחר שעברנו מרח־קמה בא לקראתנו הטייס האחר מגדוד 503, הצניח תיבה נוספת של מנות־קרב וטס מעל ראשנו כמחפה לנו, כשהוא מוליך אותנו בדרך הנוחה ביותר.

בשעה 1700 לערך הגענו שנית אל הנהר טה־דונג. חיילים מדיביזיית־הפרשים הראשונה המתינו שם בסירה לבראנו והסיעונו הלאה. הפצועים פונו מיד בגיפים לתח־נות עזרה ראשונה.

הלכנו כ־2—3 מילין עד אל קציה של סונצ'ון ושם נאספנו ע"י משאיות.

לבסוף הגענו ליהודיתנו שלנו — או אל שארית הפליטה מהן. במשך ימים לאחר זאת זרמו אלינו פליטי המלכות: יחידים, בנוגות ובשלשות. הם סיפרו על התנגדותן האמיצה של קבוצות קטנות שנתקפו על ידי גייסות עדיפים עד שאולה תחמושתם, או על קבוצות שנספו בתקפן עמדות אויב.

דפוסים חדשים בתכונת הג"א בבריטניה

תכנון, יחידות־ניידות, בית־ספר טקטי

צרכיה המתרחבים והולכים של הג"א בבריטניה — לנוכח האפשרויות החדשות של פגיעה באוכלוסיה הנראות באופק או נרמזות „מאחורי האופק" — הביאו לידי מאמצים לשכלול כוחות הג"א והקמת שלוחות חדשות בהם וכן להשלמת מערך בתי־הספר להכשרת מדריכים ומפקדים. על סף שנת 1953 נפתח „ביה"ס הטקטי להגנה־אזרחית", בסמוך ל„קולג'־המטה להגנה־אזרחית" הקיים מקודם. ביי"ס זה יכשיר את הקצינים אשר ירכזו את הפעולות בתוך האזורים הנפגעים או בסמוך להם. ע"י כך תקוים מעתה החוליה־התיכונה בשרשרת מוסדות הכשרה של הג"א — בין אסכולות האימונים הטכניות, שבבסיסה — לבין „קולג'־המטה" שבצמרתה, המספק את האימון לאחר־איים להנחיית הג"א ברמות הגבוהות. לחשיבות אשר נוטים לייחס אותה לכוחות הג"א ולהפעלתם אופייניים דבריו של מיניסטר הפנים הבריטי, בפתחו את בית־הספר, כי את „קולג'־המטה ואת בית־הספר הטקטי יש לראות כמפלסי הדרך לקראת ההכללה וההאחדה העתידות של ההגנה האזרחית במסגרת המשותפת של מדינות האמנה האטלנטית". מכל מקום, בריטניה עצמה רואה בה את אחת הזרועות הראשיות של כוחות המגן אשר לה.